

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **T. H. N. T.**, zastoupená Mgr. Petrem Janečkem, advokátem se sídlem Dr. Foustky 717, 272 01 Kladno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2013, č. j. OAM-119/ZA-14-HA08-2010, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2013, č. j. 2 Az 15/2013 – 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2013, č. j. OAM-119/ZA-14-HA08-2010, žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

[2] Žalobkyně brojila proti rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Městského soudu v Praze. Uváděla, že jí měl být udělen azyl za účelem sloučení rodiny. Městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu zamítl. Konstatoval, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyně opustila vlast z důvodu pronásledování pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů. Podle městského soudu nebyly naplněny ani podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny nebo humanitárního azylu. Žalobkyně žádala o udělení mezinárodní ochrany čistě z důvodu sloučení rodiny s jejím manželem a dcerou, kteří jsou občany České republiky. Manželství s českým státním občanem však podle judikatury Nejvyššího správního soudu

vyklučuje udělení azylu podle § 13 i § 14 zákona o azylu. Soud dále uzavřel, že v případě žalobkyně nejsou dány ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany.

[3] Žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností namítajíc, že jsou dány důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“), tj. nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost.

[4] Stěžovatelka zdůraznila, že od samého počátku žádá o udělení azylu za účelem sloučení rodiny. Dne 18. 4. 2009 uzavřela s panem N. T., státním občanem České republiky, manželství, z něhož se jim narodila dcera. Nikdy netvrdila, že jí ve Vietnamské socialistické republice hrozí pronásledování ani mučení či trest smrti. Odkazy městského soudu na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 6/2003 jsou podle stěžovatelky nepřiléhavé; stěžovatelka totiž české občanství nemá. V České republice navíc není právní systém založen na závazných precedentech. Judikatura představuje vodítko pro soudní praxi, ale je na soudu, aby v odůvodnění rozhodnutí vysvětlil použitelnost citovaného rozhodnutí pro projednávanou věc; to městský soud neučinil. Je-li azyl běžně udělován osobám, které chtějí sloučit rodinu s osobou, které azyl byl dříve udělen, dle argumentace *a minore ad maius* musí být azyl udělen i za účelem sloučení rodiny s českým občanem.

[5] Napadený rozsudek městského soudu je podle stěžovatelky nesrozumitelný a nepřesvědčivý. Jeho vady jsou způsobeny nedostatečným zjištěním skutkového stavu. Městský soud se vůbec nezabýval relevantními skutkovými okolnostmi ohledně žalovaným zmiňované účelovosti jednání žalobkyně. Naopak, zabýval se otázkami pro věc nedůležitými a bezdůvodně opisoval ze spisu skutkové přednesy účastníků.

[6] Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na odůvodnění svého podrobného rozhodnutí a na rozsudek městského soudu.

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a není důvodné kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost.

[9] Vzhledem k okolnosti, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být kasační stížnost podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí

Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu.

[10] K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu pro nesrozumitelnost Nejvyšší správní soud uvádí, že eventuální nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu může za určitých okolností naplnit důvody přijatelnosti kasační stížnosti, a to dokonce i za situace, kdy to stěžovatelka ani výslovně nenamítne. Ve smyslu shora citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39 totiž další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatelky (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 Azs 20/2010-238). O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat mj. tehdy, pokud krajský soud „*v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti*“ (srov. shora citované usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39). V daném případě Nejvyšší správní soud v této rovině posuzování rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným neshledal.

[11] Nejvyšší správní soud se proto zabýval námitkou nesprávného posouzení důvodů pro udělení azylu městským soudem. Stěžovatelka se dovolávala udělení azylu za účelem sloučení rodiny. V tomto ohledu lze odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, z níž plyne, že manželství žadatele o azyl s občanem České republiky „*není zákonným důvodem, na jehož základě by stěžovatelce vznikl právní nárok na udělení azylu v ČR. Azyl za účelem sloučení rodiny je upraven v ust. § 13 zákona o azylu a počítá s udělením azylu rodinnému příslušníku azylanta*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2003, č. j. 4 Azs 6/2003 - 55, publikovaný pod č. 28/2003 Sb. NSS; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná na www.nssoud.cz). O popsanou situaci v případě stěžovatelky nešlo, neboť její manžel není azylantem, nýbrž je občanem České republiky. Samotná skutečnost, že stěžovatelka je manželkou občana České republiky, nemůže být podle citovaného rozsudku ani důvodem pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.

[12] Stěžovatelčina tvrzení o tom, že nemůže být odloučena od své nezletilé české dcery pocházející z manželství s českým občanem, rovněž nejsou způsobila účinně zpochybnit zákonnost rozsudku městského soudu v posuzované věci; relevantní by mohla být toliko pohledem zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, nikoliv však v řízení o žádosti stěžovatelky o udělení mezinárodní ochrany (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 Azs 18/2005-35). Lze doplnit, že *institut azylu slouží lidem, kteří jsou v zemi původu pronásledováni ze zákonem stanovených důvodů (§ 12 zákona o azylu) a obecně není prostředkem pro řešení jakýchkoli problémů (ekonomických, osobních, rodinných)*

v zemi původu. Udělení azylu lze aplikovat pouze v omezeném počtu případů ve smyslu zákonem stanovených podmínek. Legalizace pobytu se záměrem vyhnout se případným nepříznivým důsledkům nezákonného pobytu na území ČR není v žádném případě důvodem pro mezinárodní ochranu formou azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 – 43). Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žalovaný i městský soud v souladu s citovanou judikaturou vyhodnotili, že samotné manželství s občanem České republiky ani její mateřství k nezletilé české dceři nemohou být bez dalšího důvody pro udělení azylu ani doplňkové ochrany.

[13] Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitky, jež stěžovatelka učinila předmětem sporu, byly v judikatuře zdejšího soudu řešeny a městský soud se nedopustil žádného pochybení, které by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti.

[14] Judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky, které stěžovatelka vznesla v kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2014

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu